

[Kirkeministeren.]

for de embedsmæssige funktioner, som er overdraget biskopperne ved lovgivning eller i henhold til andre gældende bestemmelser eller efter gammel sædvane. Uden for dette område er biskoppens myndighed ikke af embedsmæssig art, men beror kun på hans personlige autoritet i forbindelse med den kendsgerning, at der er betroet ham så betydeligt et embede. For folkekirken som helhed — ud over det enkelte stift — har biskopperne ingen myndighed til at optræde, det kan alene kongen og ministeriet (ministeren), og ministeriet må endda efter de gældende bestemmelser i mangfoldige forhold søge kgl. bemyndigelse.“

Denne udtalelse kan jeg ganske tiltræde, og det ærede medlem og jeg kan herefter næppe være uenige om, hvordan det biskoppelige embede er placeret i den folkekirkelige struktur.

Derimod kan jeg ikke følge det ærede medlem i de vidtgående konklusioner, han drager af den kendsgerning, at biskopperne nu og da mødes og til en vis grad optræder i fællesskab. Jeg tror, hans syn på dette i nogen grad skyldes mangel på føling med, hvad administration er for noget. Det forekommer mig praktisk og ganske naturligt, at mennesker, der har ensartede embeder og dermed de samme interesser og anliggender, drøfter dem i fællesskab; det hører ydermere med til biskoppernes opgaver at være rådgivende instanser bl. a. for kirkeministeren, der jo ikke kan forudsættes at være helbefaren i kirkelige anliggender.

Vi lever i et stærkt organiseret land. Der findes foreninger og sammenslutninger for alt, hvad tænkes kan. I kirkelige kredse har vi en menighedsrådsforening, en præsteforening, en provsteforening, en kordegneforening, en landsforening for kirkebetjente o. s. v. Vi kunne såmænd også godt have en bispeforening; den ville blive på 10 medlemmer — og så ville den endda ikke være vor mindste sammenslutning, for vi har også en stiftsfuldmægtigforening, hvis medlemstal er eteifret.

Måske det ville berolige det ærede medlem, om biskopperne i stedet for at holde bispemøder holdt generalforsamling i en privat forening nu og da; man kunne så

have et eller andet symbolsk kontingent, og så kunne de ti biskopper, der vel må nyde de samme grundlovsfæstede demokratiske rettigheder som andre i samfundet, gøre nøjagtigt det samme, som de gør nu.

Det ærede medlem synes at tillægge det meget stor betydning, om vi i kirkeministeriet indhenter udtalelser fra biskopperne hver for sig, eller om man indhenter udtalelser fra disse bispemøder. Det første er i sin orden, hvorimod det sidste — mener det ærede medlem — ville være at anerkende bispemødet som et officielt organ. Det synes jeg er en misforståelse. I ministeriet indhenter vi de udtalelser, vi mener at have brug for, uden at der heri ligger nogen anerkendelse. Hvis vi f. eks. spørger provsteforeningen eller menighedsrådsforeningen om et eller andet, bliver denne forening ikke dermed anerkendt som andet end det, den er: en privat sammenslutning. Det er rent praktiske hensyn, der ligger til grund.

Hvad biskopperne angår, er det mest almindeligt, at ministeriet indhenter udtalelser fra hver enkelt af dem. Det skete også for nylig under behandlingen af forslaget til den nye helligdagslov; men samtidig med at ministeriet udbad sig en udtalelse fra hver enkelt, tilføjedes: „evt. efter forudgående forhandling af sagen på et bispemøde.“

Denne sidste tilføjelse havde det ærede medlem måske gerne udeladt. Men vi er nu meget frisindede i kirkeministeriet; vi er faktisk så frisindede, at vi ikke har noget imod, at de af folket valgte biskopper taler sammen om tingene, før de afgiver deres svar, hvis de synes, det er nyttigt.

Endelig er der oplysningen om, at repræsentanter for kirkeministeriet i hvert fald en gang om året deltager i biskoppernes forhandlinger. Disse repræsentanter er nærmere betegnet ministeren og departementschefen. Det er temmelig overdrevent at sige, at vi „deltager i forhandlingerne“. Biskopperne forhandler alene som ved andre bispemøder. Dog erindrer jeg, at vi én gang i de snart ikke helt få år, jeg har siddet i kirkeministeriet, bad om at måtte komme nogle timer inden middagen, fordi man over hele landet drøftede dette sognemedhjælperproblem, og jeg syntes, det var interessant at få at vide, hvad de herrer biskopper mente